Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 34 - 23 AUGUSTUS 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo op de waterskies,
Zeg, hoe doe je dat precies?
Mag ik strakjes ook een keer
Over het Konijnenmeer?

In het Konijnenmeer zitten vier visjes.
Wie kan ze vangen?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

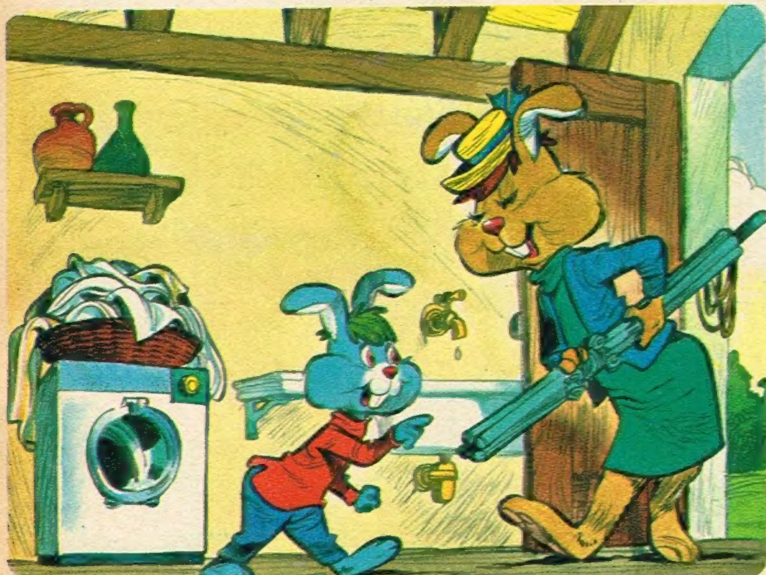

Lees-Voor

Tante Deur-Dicht

Tsjoek-Tsjoek

Boemsi

Bobo Konijn en zijn

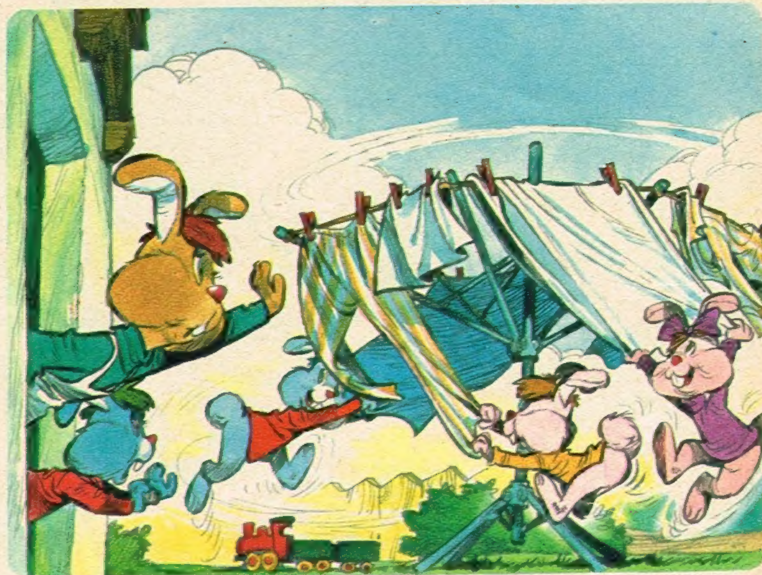
1. „Kijk toch eens, Bobo, wat ik gekocht heb!" roept mama Konijn, zo gauw ze het huis binnenkomt. Bobo komt hard aanlopen. Wat is dat nu voor een gek, lang ding, dat mama onder de arm draagt? Het is geen paraplu, geen wandelstok, maar wat is het dan wel? „Een droogparaplu, jongen!" vertelt mama. „Dat is zo handig!"

2. Omdat het wasgoed juist uit de wasmachine is gekomen, kunnen ze de droogparaplu meteen gaan proberen. Bobo helpt mama mee om het ding stevig in de grond te zetten. Zie je wel hoe gemakkelijk de lakens, luiers, broeken en servetten kunnen drogen aan de droogparaplu? Hij draait warempel rond met de wind.

3. Flip-flap, het lijkt wel of het wasgoed het ook leuk vindt zo rond te mogen draaien. Daar komen Krabbel, Baby Boemsi en Tsjoek-Tsjoek aan. „Een draaimolen," roept Krabbel. „Zie je dat, Tsjoek-Tsjoek, we hebben een draaimolen in onze tuin. Mama heeft er zolang de was aan opgehangen. Wat een verrassing!"

4. Krabbel en Tsjoek-Tsjoek hebben al gauw een stuk wasgoed te pakken en laten zich vrolijk mee rond zwieren. „Wat lief van mama om zo'n fijne draaimolen voor ons te kopen!" roept Krabbel. „Kom, Boemsi, pak jij die handdoek maar vast, dan kun je draaien." Maar daar komen Bobo en mama Konijn uit de voordeur. O wee!

Krabbel

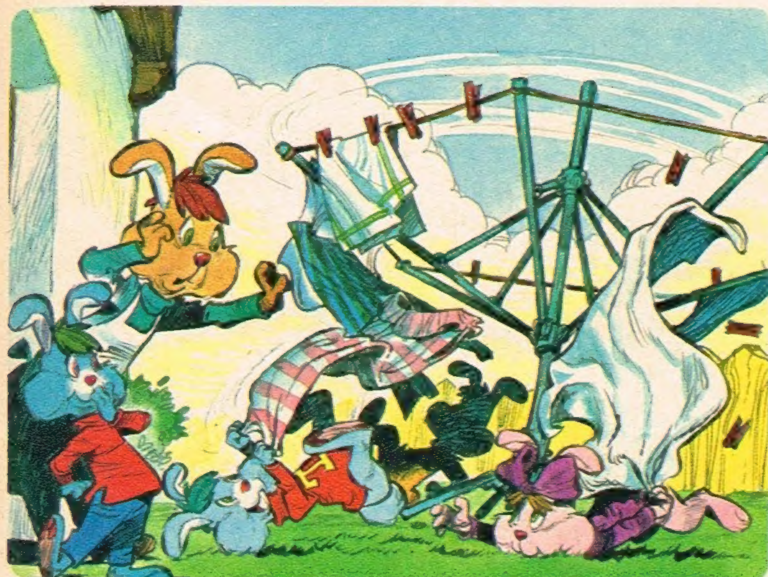

Papa

Oma

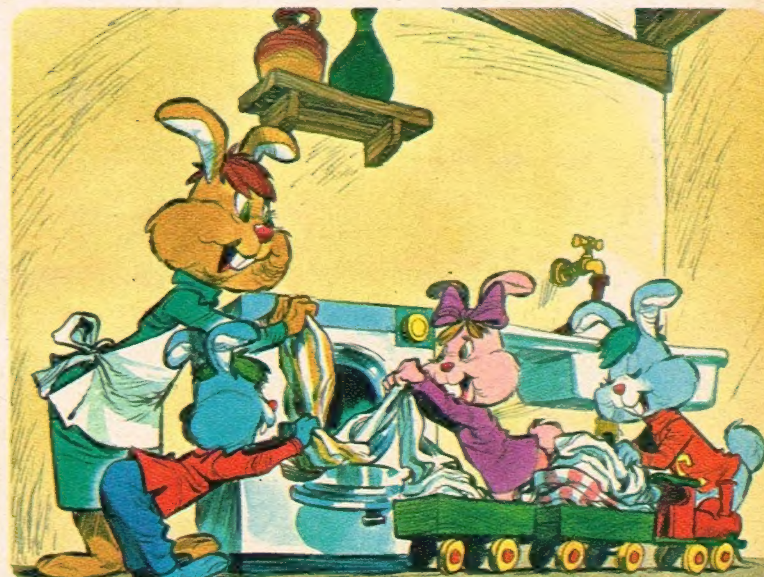

Mama

Oom Slokop

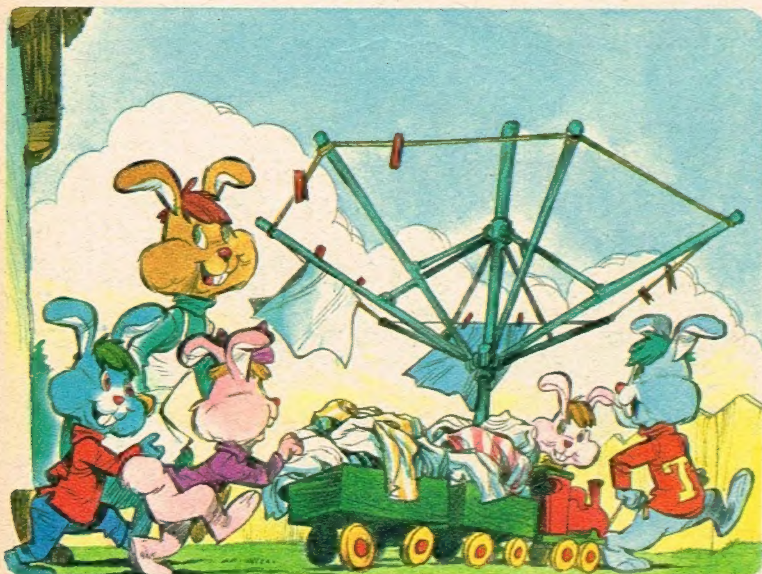
vrolijke familie

5. Hou op, stoute bengels!" roept mama. Maar het is te laat. De droogparaplu tuimelt om en al het wasgoed komt op de grond terecht. „Was dat dan geen draaimolen?" vraagt Krabbel ontdaan. „Nee, domoor," moppert Bobo. „Kijk eens wat je gedaan hebt. Al mama's wasgoed is weer vuil geworden. Dat is jullie schuld."

6. Natuurlijk hebben Krabbel, Tsjoek-Tsjoek en Boemsi spijt, omdat ze mama's wasgoed vies hebben gemaakt. Ze gaan mama helpen om alles naar de wasmachine te brengen. Tsjoek-Tsjoek stopt al het goed in zijn treintje. Nu hoeft mama het tenminste niet te dragen. Hup, hup, hop, met zoveel handjes schiet het op!

7. Mama is niet boos meer. „Had je heus gedacht dat mama zo maar een draaimolen had gekocht?" vraagt ze, als ze de was weer op gaan hangen. „Zoveel centjes heb ik niet hoor!" „Het zou toch fijn geweest zijn," zegt Krabbel. En Boemsi kraait: „Draaien, ik wil draaien!" „Als de was hangt, gaan we draaien," belooft mama.

8. En dat doen ze ook, zoals je op het plaatje zien kunt. Nu gaan ze niet aan het wasgoed hangen, maar in een grote kring dansen ze om de droogparaplu heen. Ze zingen er alle leuke liedjes bij die ze kennen en dat zijn er heel veel. En weet je wie ook een liedje zingt? Dat is de wind, die zingt: oeioei!

DE STOUTE EIK

Er was ereis een stoute eik,
Die groeide boven aan de dijk.
Hij had het land aan alle heren.
Die wou hij weleens mores leren.
En alle dames, hoor eens aan,
Die wou hij om hun oren slaan.
En als hij kinderen zag lopen,
Wou hij ze wel een trap verkopen.
Gelukkig dat hij stevig stond
En vastgegroeid was in de grond.
Maar och, geen vogeltje van buiten
Mocht in die boom een liedje fluiten.
Hij joeg ze weg met veel lawaai:
Wég, mus; wég, merel; wég, jij kraai!
Hij schudde boos zijn dikke takken:
Weg, roodborst, ksst, ik zal je pakken!
Hij was zo grimmig en zo zuur,
Dat kon niet blijven op de duur.
Toen zeiden alle mensen: kom,
We hakken deze eik maar om.
Zo gauw de eik was omgetrokken,
Werd hij gezaagd tot eikeblokken.
En toen de eik werd opgestookt
Heeft moeder daarop pap gekookt.
Maar heus, de eik had nóg het land:
De pap was lelijk aangebrand!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Hans heeft een heleboel speelgoed. Een vliegtuig. En een trein. En een boot. En een kruiwagen. Kun je die woorden al schrijven? Probeer het maar. Op de stippellijntjes.

vliegtuig

\- - - - - - - - - - -

auto

\- - - - - - - - - - -

trein

\- - - - - - - - - - -

boot

\- - - - - - - - - - - -

kruiwagen

\- - - - - - - - - - -

speelgoed

\- - - - - - - - - - -

OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

1. „Dat is pas een knappe hond, oom," roept Heintje en hij wijst op een hond, die bij een meneer hoort. Zijn baas gooit een stuk hout weg en de hond gaat het dadelijk halen. Hij brengt het in zijn bek terug. „Niks bijzonders," zegt oom Stuntel. „Dat is een doodgewoon kunstje. Niks aan. Flap kan het net zo goed."

2. Nu wil oom Stuntel laten zien dat hij niet heeft opgeschept. In het park liggen takken genoeg. Oom raapt er een op. Een flinke lange. „Kom hier, Flap," roept hij. Flap komt kwispelend bij de baas staan. Hij vindt het heerlijk om door het park te mogen rennen. Nou, denkt Heintje, ik ben benieuwd hoe het gaat.

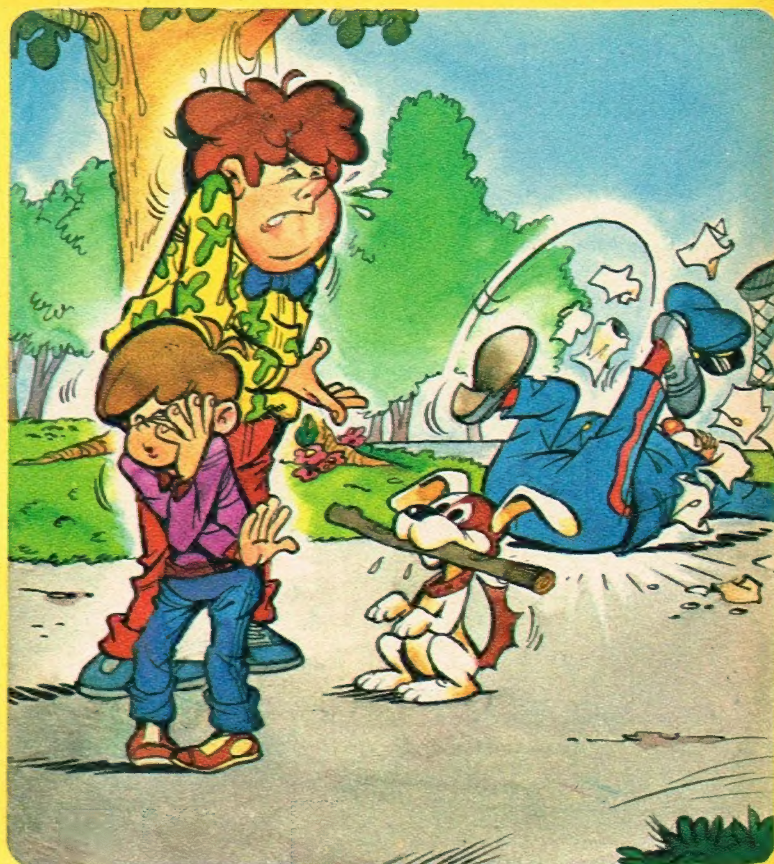
3. „Pak 't!" roept oom en hij slingert de tak met een vaart het park in. Ai, daar staat de parkwachter. Hij heeft een prullenmand vol met papiertjes, die hij in het park heeft opgeraapt. Gelukkig bukt hij zich juist, anders zou hij de tak tegen zijn hoofd gekregen hebben. Met een vaart rent Flap de tak achterna.

4. „Dag, parkwachter," zegt oom Stuntel vriendelijk. „Wat gooien de mensen toch altijd maar papiertjes op de grond! Ik snap niet dat ze het park niet liever netjes houden." Achter de rug van de parkwachter komt Flap teruggerend. Met de tak in de bek. Flap heeft zó'n haast om bij de baas terug te komen. Oei-oei!

5. Hij ziet de parkwachter niet eens staan. Daarom rent hij gewoon tussen de benen van de parkwachter door. Maar de stok, die hij in zijn bek heeft, kan er niet door. De parkwachter voelt een ruk aan zijn benen. Help, hij tuimelt achterover. Wie geeft hem daar zo'n zetje, zodat hij niet kan blijven staan?

6. De mand met papiertjes zeilt over zijn hoofd en alle papiertjes vliegen het park weer in. O, wat gaat die arme man te keer! Flap zit nu braaf rechtop met de tak in zijn bek. Alle stuntels! denkt Heintje. Nu krijgt die arme oom van mij de schuld en hij kon er toch echt niets aan doen. En ja, hoor!

7. Woedend krabbelt de parkwachter overeind. „Dat was uw hond meneer, die mij met die stok ondersteboven liep!" schreeuwt hij. „Het is een schande. En kijk eens wat er gebeurd is. Alle papiertjes zijn uit de mand gevallen. En nu zei u daareven nog wel, dat we het park netjes moesten houden. Die snerthond ook!"

8. „Mijn hond is geen snerthond," zegt oom Stuntel. „Maar ik zal die papiertjes wel voor u opprikken, hoor. Hebt u een prikstok? Mooi, geef maar hier!" Oom gaat aan het prikken. Hij heeft het wel warm. Hij denkt: straks ga ik een ijsje eten. En Heintje en Flap krijgen niets, want die hebben me niet geholpen. O zo!

We wonen allemaal

1. De familie Zonnemans zit nu weer hier en dan weer daar. Dat gáát zo, als je in een gele caravan woont. Daarmee kun je elke dag ergens anders heen gaan. Vandaag staat de caravan bij de spoorlijn. „Dag, lieve mensen!" roept de machinist vrolijk.

2. Wiesje wil hem een bosje bloemen geven, maar de trein gaat te snel. Oom Wim wuift met zijn hoed en mama met haar zakdoek. Marjo, die Tippie aan de lijn houdt, wuift met haar das. Oma tilt baby omhoog en Lucie haar pop. „Dag, trein, goede reis!"

Er zijn zes locomotiefjes in de tekening verborgen. Wie

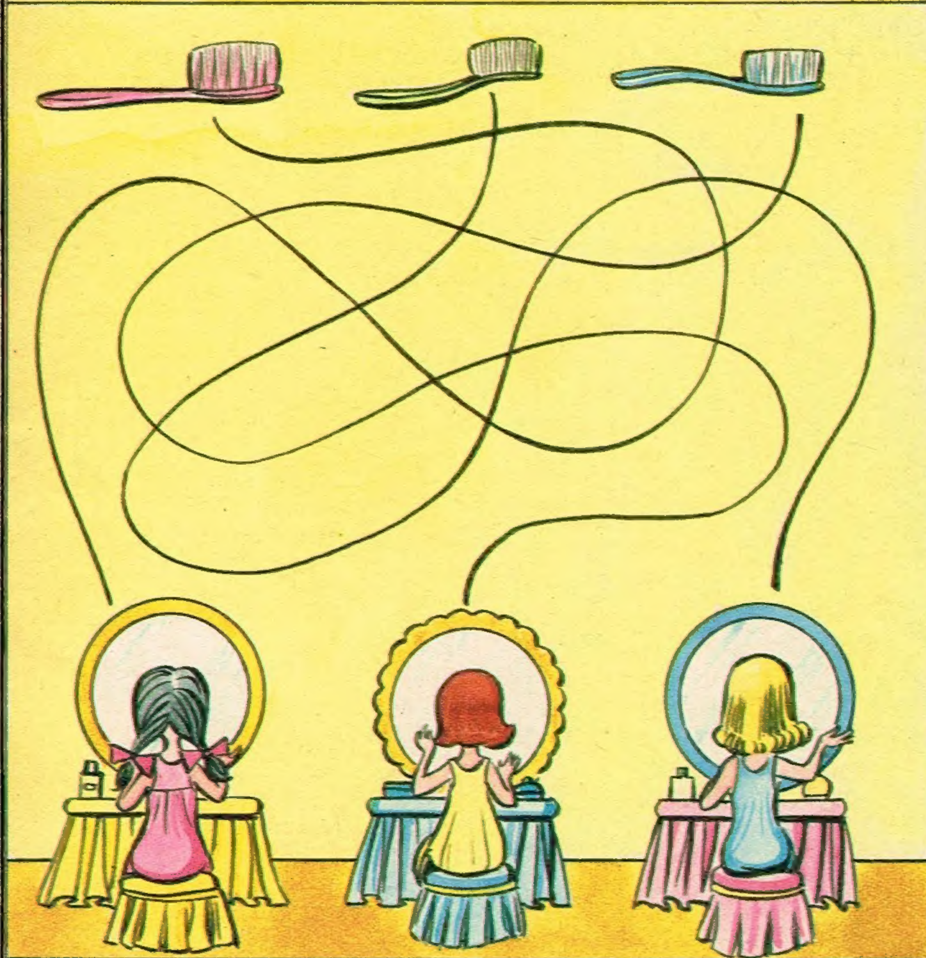
n een gele caravan

3. Pingeleping, Anja speelt op de piano van oom Wim. Ze speelt erg vals. „Hou op!" roept Loekie en ze houdt haar oren dicht. De poesjes van Peter hebben erg veel pret. Ze hebben vriendschap gesloten met een konijntje. En wat doet Bas nu weer?

4. Hij schildert een locomotief op de gele caravan! Foei! Dan is de tweeling vandaag liever. Zie je ze spelen met hun trein? Nu moet je opa en papa Zonnemans nog opzoeken. Papa gaat een foto nemen. En wij nemen weer afscheid van de familie Zonnemans!

eeft er zo'n goede speurneus dat hij ze op kan zoeken?

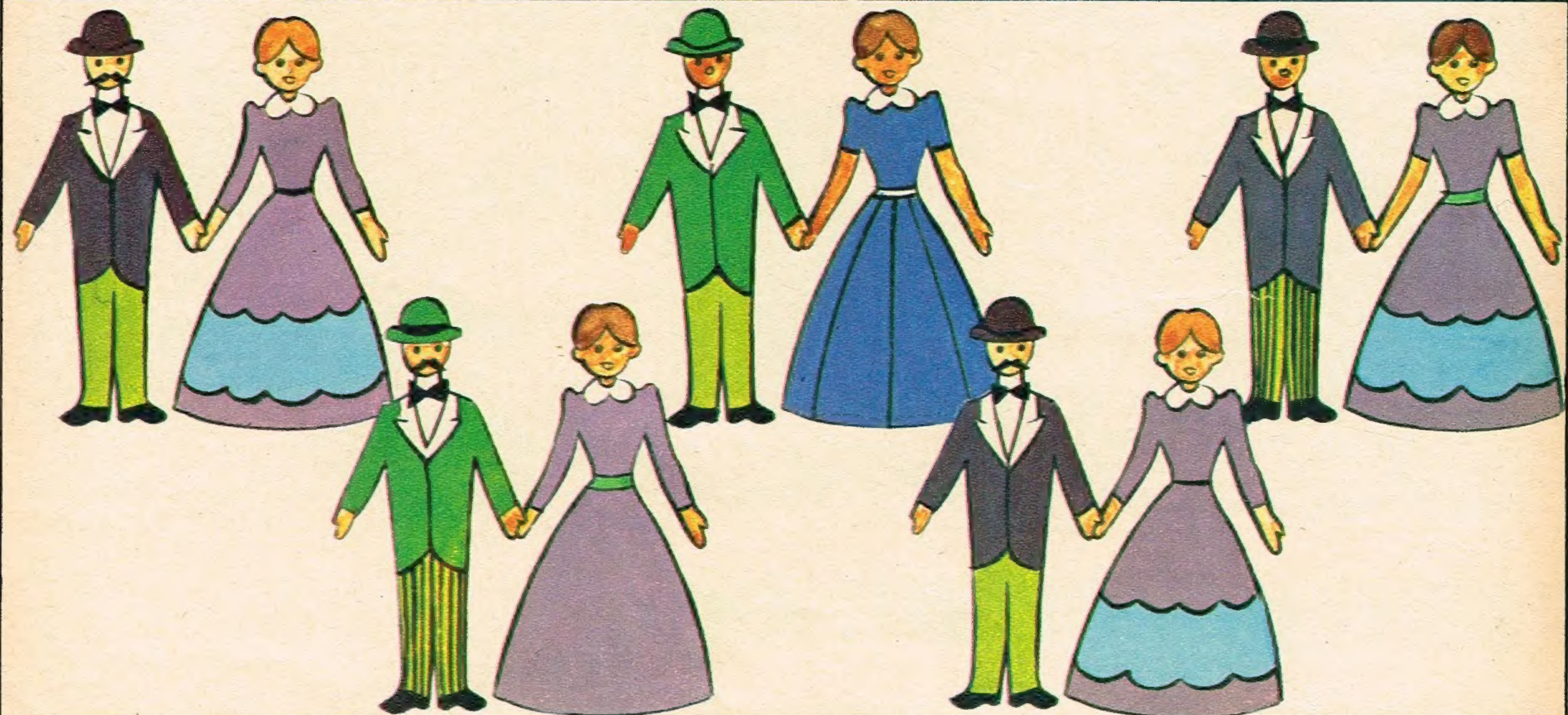
POPPETJE ZUS EN POPPETJE ZO

Ga met je vinger langs de lijntjes. Dan zie je welke pop en welke borstel bij elkaar horen.

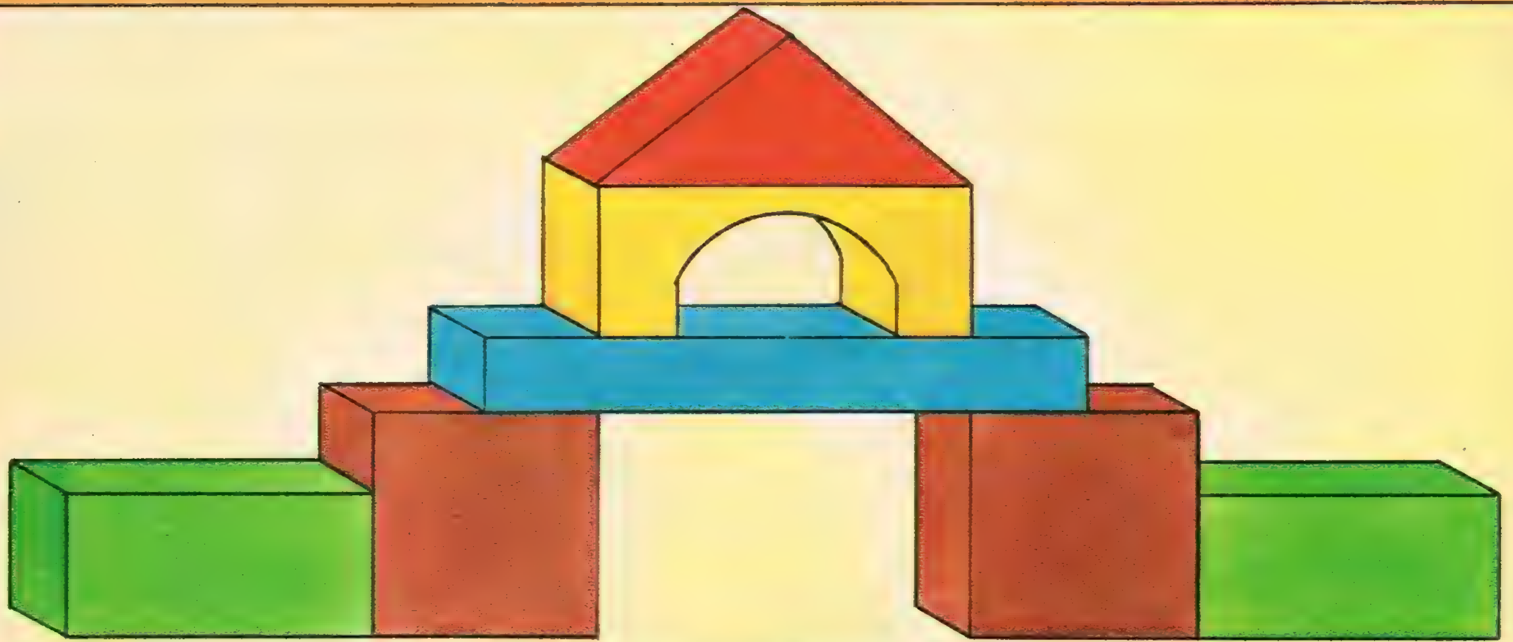

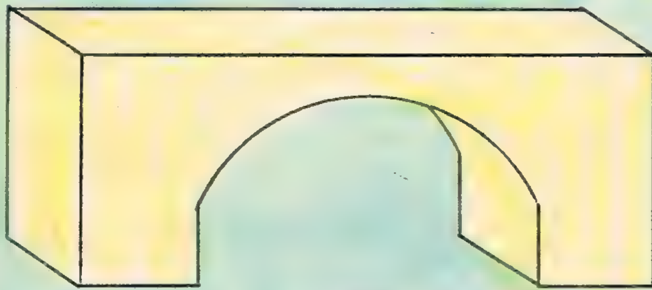
Trek een mooie, dunne lijn over de stippeltjes. Dan krijg je een pop uit Eskimoland.

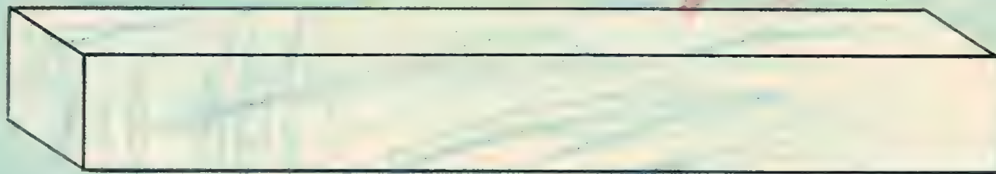
Hier zie je vijf poppepaartjes. Twee van die paartjes zijn precies hetzelfde. Bekijk ze maar goed, dan zie je het wel.

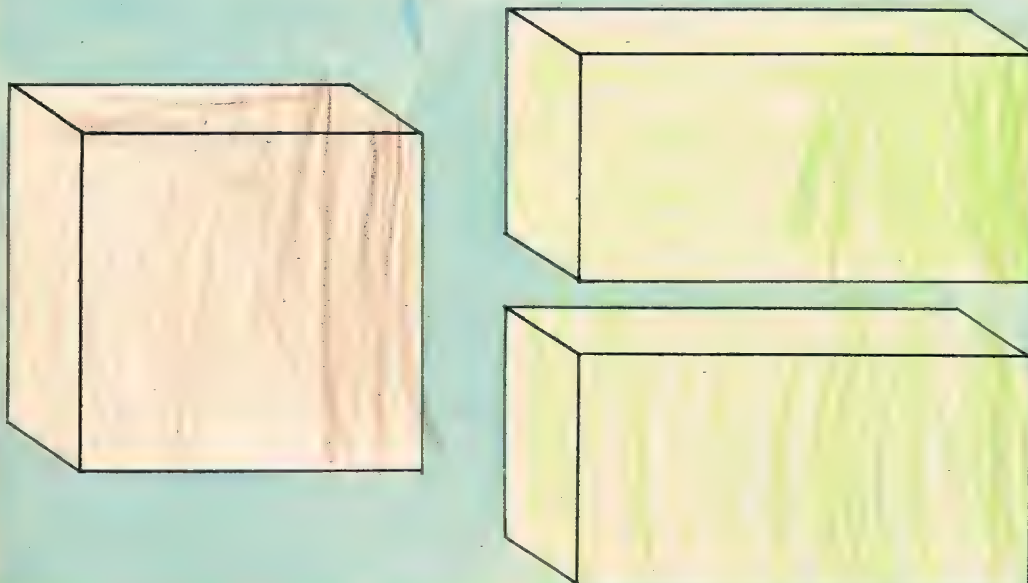
KLEURTJE ZUS EN KLEURTJE ZO

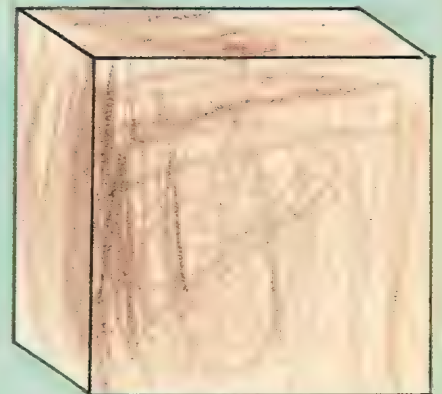

Op het bovenste plaatje zie je wat blokken uit een blokkendoos. Daaronder staan de blokjes nog een keer. Geef ze dezelfde kleur als boven. Weet je hoe al die kleurtjes heten?

47

DE SCHILDER EN HET HONDEHOK

Saskia en Karel zaten in hun tuintje en dachten na over een leuk spel. Misschien zouden ze tikkertje of verstoppertje of cowboy zijn gaan spelen, als Saskia naast de voordeur niet een pot met rode verf had zien staan. Die pot was van de schilder. Die had zo juist de voordeur geverfd. Nu was hij naar huis om te eten.
„Laten we schildertje gaan spelen," stelde Saskia voor. „Dan ben jij de schilder en ik zijn vrouw."
„Maar wat moeten we schilderen?" vroeg Karel, die er wel zin in had.
„Woefwoefwoef," riep Bello. Het leek wel of hij vroeg: „Kan er misschien voor mijn hok een likje rode verf af?"
Saskia en Karel wisten het meteen: het hondehok zou geschilderd worden!
Ze namen allebei een kwast en gingen aan het werk. Wat een heerlijk geklodder werd dat!
„Schilder," zei schildersvrouw Saskia, „ben je al moe?"
„Nee, vrouw," zei schilder Karel, „ik moet vandaag nog zeven huizen schilderen en een schuur."
„En ik een garage en een winkel. De winkel van Sientje Sep, waar je drop kunt kopen, die schilder ik pikzwart!"
Zo pratend schilderden ze er vrolijk op los.
„Wat moet dat daar?" klonk opeens een boze stem achter ze.
Daar stond de echte schilder.
„Mogen jullie van je mama met verf knoeien?" vroeg hij.
„Wij knoeien niet, wij verven het hondehok van Bello," legde Saskia uit.
„Ik ben de schildersvrouw en hij is de schilder. Tenminste dat spelen we."
„Maar ik moet mijn kwast terug!" zei de schilder. „En ook mijn pot met verf! Ga maar gauw naar jullie mama. Jullie kleren zitten vol met verf. En je handen ook."
„Maar ons hondehok is nog niet klaar," zei Karel. „Moet Bello soms in zo'n gek hok wonen, dat maar half opgeschilderd is?"
„Daar kan ik ook niks aan doen, jongen," zei de schilder.
„Geef hier die kwasten en die pot, het is afgelopen."
Toen moesten ze wel ophouden. Ze vonden de schilder een nare man. Saskia stak haar tong uit, maar gelukkig keek de schilder toen niet haar kant uit.
Je kunt begrijpen dat de mama van Saskia en Kareltje ook niet erg vrolijk keek, toen ze die twee daar zo vol verf binnen zag komen. Gelukkig hadden ze niet hun beste spullen aan.
Mama stopte alles vlug in het sop en schrobde toen de handen van Saskia en Kareltje net zo lang, tot ze schoon waren.
Maar ze waren nog altijd boos op de schilder, omdat ze het hondehok niet klaar hadden mogen maken.
Zo gauw ze weer naar buiten mochten, maakten ze stilletjes, achter hun handen een plannetje.
Ze zouden op de hoek gaan staan en heel hard: gekke schilder, gekke schilder! roepen.
Ja, dat vonden ze net goed voor iemand, die hun verfkwasten zo maar had afgenomen.
Op hun tenen liepen ze de tuin in.
De schilder stond hoog op de ladder en floot een liedje.
„Gekke schilder!" schreeuwde Karel.
„O, moet je kijken!" fluisterde Saskia toen.
Ze wees naar het hondehok van Bello.
Het was helemaal opgeschilderd. En zo mooi als ze het zelf nooit hadden kunnen doen. Dit was echt schilderswerk!
Boven de ingang had de schilder hetzelfde nummer als het nummer van hun huis gezet. 47! Dat was leuk!
„Riepen jullie wat?" vroeg de schilder, terwijl hij naar beneden keek.
„Dank je wel, lieve schilder," schreeuwden Kareltje en Saskia zo hard ze maar konden.
Ze hoopten maar dat hij dat „gekke schilder" niet gehoord had.
Saskia en Kareltje werden dikke vrienden met de schilder.
Ze brachten hem een toverbal en een stukje kauwgom.
„Vinden jullie me geen gekke schilder?" vroeg hij toen hij 's avonds naar huis ging.

Saskia en Karel schudden van ,nee' zó hard dat hun hoofdjes bijna van hun hals rolden.
Maar ze dachten: zou de schilder het tóch nog gehoord hebben?

GA JE MEE NAAR

1. Om Pukkie en Wanda te vinden moeten we nu naar Sprookjesland gaan. In Mensenland, waar ze een poos gewoond hebben, hebben ze van alles geleerd. Zo leerde Pukkie er bootjes van papier vouwen en Wanda leerde er taart bakken. „Kom je mee spelen?" vraagt Pukkie, leunend door het keukenraam. „Ja, ik kom zo!"

2. Wanda kan best een taart toveren, maar ze vindt bakken veel leuker. Pukkie loopt ongeduldig weg. Maar wat heeft hij in zijn hand? Dat is het toverstokje van Wanda, dat hij stilletjes van de keukentafel heeft gepikt. In zijn andere hand heeft hij een bootje van papier. Pukkie is vast weer iets stouts van plan.

3. „Ik kan ook best toveren," zegt Pukkie bij zichzelf. Hij gaat met het bootje naar de vijver, zet het in het water en zwaait met het stokje. Er komen sterretjes te voorschijn. „Nu wil ik dat de boot groot wordt, zodat ik er in varen kan," zegt hij. En jawel, hoor, de boot begint opeens heel groot te worden.

4. Maar Pukkie is nooit op de toverschool geweest en zijn toverkunsten zijn daarom altijd veel te gauw uitgewerkt. Daar denkt hij nu niet aan. Vrolijk stapt hij in de boot. Ziezo, Wanda mag taarten bakken zoveel ze maar wil, ik ga lekker varen, denkt hij. En hij laat zich met zijn papieren boot wegdrijven.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) f 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

5. Als Pukkie midden op het meer is gekomen, gebeurt het. De boot begint weer kleiner te worden. De toverspreuk is natuurlijk uitgewerkt. Verschrikt staat Pukkie te wiebelen in het bootje, waar nog maar één voet in past. Gelukkig! Daar komt Wanda aangelopen. Op een kei bij het meer ligt haar toverstokje.

6. „Apekop, dat komt nou van je kwajongensstreken!" roept ze. „Help," huilt Pukkie. Dan krijgt Wanda medelijden. Ze tovert voor haar broertje een prachtige notedop. „Goed zo!" roepen de zeemeerminnetjes, die hun hoofd boven water steken. „Fijn dat jullie in Sprookjesland terug zijn. Dat moeten we vieren."

7. Nu komen er nog meer zeemeerminnetjes boven water. En ook twee zeemeermannetjes. „Ga in de notedop zitten, Wanda," roepen ze. „We gaan een feestelijke tocht maken over het water, om jullie thuiskomst te vieren." Even later zit Wanda bij haar broertje in de notedopboot. „Ben je niet boos?" vraagt Pukkie.

8. Nee, Wanda kan gelukkig niet lang boos blijven. En zeker niet met dat vrolijke watervolkje om hen heen. Aan een bloemenslinger wordt de boot over het water voortgetrokken. Het is toch wel heerlijk, dat ze nu in Sprookjesland terug zijn. Bij de mensen moesten alle toverdingen stiekem gebeuren. Weet je nog?

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en invulspel

De kabouters hebben zeker vakantie. Wat zijn ze leuk aan het spelen! Ik zou best mee willen doen. Maar dat kan niet. We kunnen wel de plaat heel goed bekijken en dan. . . invullen maar!

1. Op deze plaat staan . . . kabouters

2. Kabouters houden van vogels. Ik zie er . . .

3. In kabouterland groeien veel paddestoelen. Ik tel er . . .

4. Er zijn . . . houten bruggetjes.

5. Zie jij ook . . . mooie vlinders?

6. De . . . kikkers kwaken kwakwak!

Als je het goed hebt ingevuld, heb je het zo:
nr. 1 - 7; nr. 2 - 4; nr. 3 - 7; nr. 4 - 2; nr. 5 - t; nr. 6 - 2.